

Бурак Марія Василівна,
*старший науковий співробітник наукової лабораторії з проблем
кримінальної поліції навчально-наукового інституту №1 Національної
академії внутрішніх справ кандидат юридичних наук*

ЗЛОЧИНИ ПРОТИ МИРУ, БЕЗПЕКИ ЛЮДСТВА ТА МІЖНАРОДНОГО ПРАВОПОРЯДКУ ЯК ЗАГРОЗА НАЦІОНАЛЬНИМ ІНТЕРЕСАМ І НАЦІОНАЛЬНІЙ БЕЗПЕЦІ УКРАЇНИ

Необхідність кримінально-правової заборони злочинів проти миру, безпеки людства та міжнародного правопорядку зумовлена в сучасних умовах не так їхньою поширеністю, як надзвичайно високим ступенем їх суспільної небезпеки.

Так, стаття 7 Закону України «Про основи національної безпеки України» визначає, що на сучасному етапі основними реальними та потенційними загрозами національній безпеці України, стабільності в суспільстві, у сфері державної безпеки є злочинна діяльність проти миру і безпеки людства, насамперед поширення міжнародного тероризму [1].

У новому Кримінальному кодексі України вперше в історії вітчизняного кримінального законодавства в окрему двадцятку главу виділено злочини проти миру, безпеки людства і міжнародного правопорядку. До даної категорії злочинної діяльності віднесено: пропаганда війни (ст. 436); виготовлення, поширення комуністичної, нацистської символіки та пропаганда комуністичного та націонал-соціалістичного (нацистського) тоталітарних режимів (ст. 436-1) планування, підготовка, розв'язання і ведення агресивної війни (ст. 437); порушення законів і звичаїв війни (ст. 438); застосування зброї масового знищення (ст. 439); розробка, виробництво, придбання, збереження, збут, транспортування зброї масового знищення (ст. 440); екоцид (ст. 441); зазіхання на життя представника іноземної держави (ст. 443); геноцид (ст. 442); злочини проти закладів, що мають міжнародний захист (ст. 444); незаконне використання символіки Червоного Хреста, Червоного Півмісяця, Червоного Кристала (ст. 445); піратство (ст. 446); найманство (ст. 447) [2, с. 1017].

Аналізуючи норми, включені у XX главу Кримінального кодексу, неможливо не звернути увагу на те, що вони суттєво різняться за ступенем своєї суспільної небезпеки, що знайшло відповідний відбиток у санкціях, запропонованих за їх вчинення. Однак усі вони - від пропаганди війни і

незаконного використання символіки Червоного Хреста, Червоного Півмісяця, Червоного Кристала, до планування, підготовки, розв'язання і ведення агресивної війни - зазіхають на основні інтереси України і міжнародного співтовариства у сфері зберегання миру, забезпечення безпеки людства і міжнародного правопорядку.

Відтак, реформування системи забезпечення національної безпеки є одним з найактуальніших для держави питань сьогодення і визначено головним пріоритетом держави відповідно до Стратегії сталого розвитку «Україна - 2020», схваленої Указом Президента України від 12 січня 2015 року № 5/2015 [3].

Стратегією визначено першочергову мету - реалізація реформи системи національної безпеки та оборони. Головна мета - підвищення обороноздатності держави, реформування Збройних Сил України та інших військових формувань України відповідно до сучасних вимог та з урахуванням досвіду, набутого у ході антитерористичної операції, а також розвиток оборонно-промислового комплексу для максимального задоволення потреб армії.

Також слід зосередити увагу на формуванні нових органів управління у сфері забезпечення національної безпеки, зробити акцент на системі управління, контролю, комунікацій, комп'ютерної підтримки, розвідки та інформаційного забезпечення, а також логістики в усьому секторі безпеки. У Збройних Силах України пріоритет має бути наданий повному оновленню структури, починаючи від органів управління і закінчуючи штатними розписами частин та підрозділів, а також оптимізації всіх систем та норм забезпечення, впровадженню нових зразків озброєння та військової техніки, перегляду тактики і стратегії з урахуванням вимог сучасності. Має бути повністю переглянута система розвідки - від розвідувальних комплектів частин до розвідувальних органів Міністерства оборони України.

Список використаних джерел:

1. Про основи національної безпеки України: Закон України від 19 червня 1993 р. № 964-1. [Електронний ресурс]. Режим доступу: <http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/964-15>
2. Науково-практичний коментар Кримінального кодексу України. / Д. С. Азаров, В. К. Гришук, А. В. Савченко [та ін.]; за заг. ред. О. М. Джужі, А. В. Савченка, К.: Юрінком Інтер, 2016. - 1064.
3. Про Стратегію сталого розвитку «Україна - 2020» : Указ Президента України від 12 січня 2015 р. № 5/2015. [Електронний ресурс]. Режим доступу: <http://zakon5.rada.gov.Ua/laws/show/5/2015>